

Fra Laurits Larsen hjemstavnsange

”Møn i digte”

RØDDINGE SØ.

Var det her fra smilende egne
de hærgende vikinger kom,
der frygtedes alle Vegne,
og hvis rygte nåede Rom?
Har Røthernes snekker gynget godt
gemt under vildnis og skov
i læ af sandede bakker,
hvor karlen nu nynner bag plov?
Morgentågen og disen
løfter de bølgende flige.
Røddinge Sø, du græsgrønne hav
i markernes korngule rige!

Her vuggede vikingebåde
med grumme og glubske mænd,
der aldrig kendte til nåde,
når sværdet var draget fra lænd.
Helt indad bag Lerbæk Bakker
i Skovholt og mosejord var dybe,
krogede strømme
for køl og buede bord.
Syv stærke kongeriger,
syv stammers modige vælde
ejede det Øland, der nu er et,
i sagnenes tågede ælde.

Moserne byggede grænser.
Nu hvisker dig kærenes siv,
hvor lidet tiderne ænser
af skjulte århundreders liv.
Strømmene stængtes og døde;
blødt enggræs og duvende korn gror ud,
hvor de skillende vover var stammegrænser tilforn.
Spader og plove flænger,
hvor fiskestimerne svømmed.
Røddingekongen var stærk og rig
og vidt af sagnet berømmet.

Fanefjordhistorier

Hør hærskrig af skrålende viber,
hvor vikingesnekkerne lå!
Varm, friskende vårvind griber
i rørenes syngende strå.
Om dyssens mosgroede stene
og højenes værgende krat
går lyd af usynlige skarer
den liflige vårbrudsnat.
Fjerne, levede tider
i tusinde ting sig gemmer,
Klekkende Høj og Kong Asgers Høj
har evigt kaldende stemmer.

Det er ikke jord kun og stene
de Høje i kornagrens favn,
det er vagter, der vidner om rene
livsfrodige længsler og savn.
De ætter har æret de døde
med vældig opofrende hu.
Om viljer, andagt og styrke
vil højene tale endnu.
Tomter af sagnets steder,
maser og bugtede vige!
Gemt under enghø og agrenes korn
er Røddingekongens rige.

Jonna Kjær-Nielsen
2010